

Arrest

nr. 342 202 van 3 maart 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. QUESTIAUX
Piersstraat 39
1080 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, op 3 november 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 23 oktober 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 18 november 2025 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 januari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2026

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat M. QUESTIAUX verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaat M. DUBOIS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, van Palestijnse origine, diende op 11 december 2024 een verzoek om internationale bescherming (VIB) in bij de Belgische autoriteiten. Vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de verzoekende partij op 4 december 2023 in Griekenland een verzoek om internationale bescherming (hierna: VIB) indiende en er op 19 december 2023 de vluchtelingenstatus werd toegekend. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) verklaarde op 26 augustus 2025 het VIB van de verzoekende partij niet-ontvankelijk. De verzoekende partij tekende hiertegen beroep aan bij de Raad.

De verzoekende partij maakte op 4 september 2025 het voorwerp uit van een administratief rapport n.a.v. illegaal verblijf en verboden wapendracht (pepper spray). Zij werd door de politie gehoord doch wilde enkel in het Arabisch gehoord worden. Op 5 september 2025 werd een in het Arabisch opgestelde vragenlijst

overgemaakt die de verzoekende partij niet wenste in te vullen aangezien die niet in het door haar gekende Arabisch was opgesteld en zij aldus elke medewerking weigerde. Het bestuur nam op 5 september 2025, onder een bijlage 39bis, t.a.v. de verzoekende partij een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

De centrum-arts verklaarde op 5 september 2025 dat de verzoekende partij op dat ogenblik niet leed aan een ziekte die een inbreuk zou kunnen inhouden op artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), en zij zowel geschikt was om in het centrum te verblijven als om te reizen.

De verzoekende partij diende op 9 september 2025, bij de Raadkamer van de Franstalige Rechtbank van Eerste Aanleg Brussel, een verzoek tot invrijheidstelling in. Bij beschikking van 15 september 2025 verklaarde de Raadkamer dat verzoek ontvankelijk en gegrond en beval de onmiddellijke vrijlating van de verzoekende partij. Het bestuur tekende hiertegen hoger beroep aan bij de Kamer van Inbeschuldigingstelling. Bij arrest van 1 oktober 2025 verklaarde de Kamer van Inbeschuldigingstelling het hoger beroep ingesteld door het bestuur gegrond en vernietigde de beschikking van de Raadkamer van 15 september 2025. De centrum-arts verklaarde op 8 oktober 2025 dat de verzoekende partij op dat ogenblik niet leed aan een ziekte die een inbreuk zou kunnen inhouden op artikel van het 3 EVRM en zij zowel geschikt was om in het centrum te verblijven als om te reizen.

De verzoekende partij ondertekende op 16 oktober 2025 een vrijwillige vertrekverklaring naar Griekenland. Bij arrest nr. 334.756 van 22 oktober 2025 verwierp de Raad het beroep ingesteld tegen de niet-ontvankelijkheidsbeslissing van de Commissaris-generaal van 26 augustus 2025.

Het bestuur beval de verzoekende partij op 23 oktober 2025, onder een bijlage 13septies, het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Het betreft de eerste bestreden beslissing.

Er werd haar diezelfde dag, onder een bijlage 13sexies, een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd. Het betreft de tweede bestreden beslissing.

De Griekse instanties verklaarden zich op 4 november 2025 akkoord met de terugkeer van de verzoekende partij naar Griekenland. De verzoekende partij werd op 4 november 2025 fit to fly bevonden en werd op 5 november 2025 naar Griekenland gerepatrieerd. Zij vertrok zonder verzet.

De eerste bestreden beslissing betreft de beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), en is als volgt gemotiveerd:

“Betrokkene werd gehoord op 04.09.2025, maar weigerde elke medewerking.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: A.

voornaam: H. A H

geboortedatum: (...)2006

geboorteplaats: Khan Younis

nationaliteit: Palestina

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel*
- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;*

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van Brussel Hoofdstad Elsene op 04.09.2025 werd betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van verboden wapendracht.

Volgens informatie verkregen van dezelfde politiezone werd lastens betrokkene al eerder een proces-verbaal opgesteld omwille van feiten van opzettelijke slagen en verwondingen. Volgens dezelfde ontvangen informatie vertoont betrokkene een gewelddadig gedrag, en twijfelt hij niet om geweld te gebruiken tijdens manifestaties, zowel naar medemanifestanten als naar de ordediensten toe. Gezien de maatschappelijke impact en ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, en hij bewijst niet medische problemen te hebben die een terugkeer naar Griekenland in de weg staan. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*
- Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde*

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van Brussel Hoofdstad Elsene op 04.09.2025 werd betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van verboden wapendracht. Volgens informatie verkregen van dezelfde politiezone werd lastens betrokkene al eerder een proces-verbaal opgesteld omwille van feiten van opzettelijke slagen en verwondingen. Volgens dezelfde ontvangen informatie vertoont betrokkene een gewelddadig gedrag, en twijfelt hij niet om geweld te gebruiken tijdens manifestaties, zowel naar medemanifestanten als naar de ordediensten toe. Gezien de maatschappelijke impact en ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene is een bedreiging voor de openbare orde, zie motivatie artikel 74/14,3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten.'

Betrokkene geeft geen nieuwe reden op waarom hij niet kan terugkeren naar Griekenland.

De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn verzoek om internationale bescherming. Uit het onderzoek van het CGVS (en de RVV) is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar Griekenland.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer

uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van Brussel Hoofdstad Elsene op 04.09.2025 werd betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van verboden wapendracht. Volgens informatie verkregen van dezelfde politiezone werd lastens betrokkene al eerder een proces-verbaal opgesteld omwille van feiten van opzettelijke slagen en verwondingen. Volgens dezelfde ontvangen informatie vertoont betrokkene een gewelddadig gedrag, en twijfelt hij niet om geweld te gebruiken tijdens manifestaties, zowel naar medemanifestanten als naar de ordediensten toe. Gezien de maatschappelijke impact en ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast.

In casu wordt een minder dwingende maatregel verondersteld ondoeltreffend te zijn omdat:

3° Betrokkene vormt een bedreiging voor de openbare orde.

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van Brussel Hoofdstad Elsene op 04.09.2025 werd betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van verboden wapendracht. Volgens informatie verkregen van dezelfde politiezone werd lastens betrokkene al eerder een proces-verbaal opgesteld omwille van feiten van opzettelijke slagen en verwondingen. Volgens dezelfde ontvangen informatie vertoont betrokkene een gewelddadig gedrag, en twijfelt hij niet om geweld te gebruiken tijdens manifestaties, zowel naar medemanifestanten als naar de ordediensten toe. Gezien de maatschappelijke impact en ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van de Griekse overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, K. J., Attaché gemachtigde voor de Minister van Asiel en Migratie, de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Brugge de betrokkene, A., H. A H, op te sluiten in de lokalen van het centrum te Brugge vanaf 23.10.2025"

De tweede bestreden beslissing betreft het inreisverbod (bijlage 13sexies), en is als volgt gemotiveerd:

"Betrokkene werd gehoord op 05.09.2025, maar weigerde elke medewerking.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : A.

voornaam : H. A H

geboortedatum : (...)2006

geboorteplaats : Khan Younis

nationaliteit : Palestina

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het Belgische grondgebied.

De beslissing tot verwijdering van 23.10.2025 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van Brussel Hoofdstad Elsene op 04.09.2025 werd betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van verboden wapendracht.

Volgens informatie verkregen van dezelfde politiezone werd lastens betrokkene al eerder een proces-verbaal opgesteld omwille van feiten van opzettelijke slagen en verwondingen. Volgens dezelfde ontvangen informatie vertoont betrokkene een gewelddadig gedrag, en twijfelt hij niet om geweld te gebruiken tijdens manifestaties, zowel naar medemanifestanten als naar de ordediensten toe. Gezien de maatschappelijke impact en ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch bewijst hij medische problemen te hebben die een terugkeer naar Griekenland in de weg zouden staan. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt in de nota met opmerkingen een exceptie op voor zover het beroep gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, namelijk het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), omdat de verzoekende partij werd gerepatrieerd naar Griekenland.

De verwerende partij licht deze exceptie als volgt toe in de nota met opmerkingen:

"Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker, na het ondertekenen van een vrijwillige vertrekverklaring, op 05.11.2025 naar Griekenland werd gerepatrieerd en hij zonder verzet is vertrokken. Hij toont derhalve niet aan welk belang hij heeft bij voorliggende vordering nu het bevel werd uitgevoerd. De vordering gericht tegen de bijlage 13septies is onontvankelijk."

De kamervoorzitter merkt ter terechtzitting op dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep opwerpt aangezien de verzoekende partij op 5 november 2025 werd gerepatrieerd. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is uitgevoerd en het beroep is zonder voorwerp.

De verzoekende partij meent dat ze belang behoudt bij het aanvechten van het bevel omdat ze ook beroep heeft ingediend tegen het inreisverbod dat haar werd opgelegd en dit inreisverbod gebaseerd is op het bevel.

De verwerende partij volhardt in de exceptie en wat het inreisverbod betreft verwijst ze naar haar nota met opmerkingen.

Het is niet betwist dat de verzoekende partij werd gerepatrieerd naar Griekenland. Hieruit blijkt dat de eerste bestreden beslissing werd uitgevoerd. Ze is dan ook uit het rechtsverkeer verdwenen. Er lijkt dan ook niet te kunnen worden vastgesteld dat de verzoekende partij nog een actueel belang heeft bij de vernietiging van de bestreden bijlage 13septies. Evenwel behoudt zij haar belang bij haar beroep aangezien het inreisverbod het accessorium vormt van het bevel om het grondgebied te verlaten en het in die zin noodzakelijk is om na te gaan of het bevel rechtsgeldig werd getroffen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM, van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, van de artikelen 7, 62, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 33 van de Conventie van Genève en van het non-refoulementbeginsel.

De verzoekende partij licht haar middel toe als volgt:

“Première branche : absence de prise en considération de la situation médicale du requérant

Le requérant a déposé dans le cadre de sa demande de protection internationale plusieurs éléments qui démontraient de sa vulnérabilité ainsi que le suivi médical dont il fait l'objet.

L'ensemble de ces documents était connu de l'Office des étrangers étant donné que le requérant a déposé l'ensemble de ces documents dans le cadre de sa demande de protection internationale.

Or, bien qu'informé de sa situation médicale, l'Office des étrangers ne motive pas la décision quant à la situation médicale du requérant et les conséquences sur sa santé en cas de retour en Grèce. Il est en effet, très difficile pour personnes bénéficiaires d'une protection internationale de pouvoir avoir un suivi médical adapté. Or, le rapport AIDA, Country report – Greece, septembre 2025, disponible sur https://asylumineurope.org/wpcontent/uploads/2025/09/AIDA_GR_2024-update.pdf démontrent es bénéficiaires rencontrent des obstacles considérables dans l'accès aux droits sociaux et économiques en Grèce, notamment en ce qui concerne la délivrance d'un numéro AMKA (numéro d'assurance sociale) et son activation, et, par conséquent, l'accès aux soins de santé et au marché du travail.

“Main changes since the previous report update”:

□ *Housing and basic subsistence: the HELIOS bridge program ended on 30 November 2024. Project services such as integration monitoring, job counselling, integration courses, house search support, and accommodation workshops were discontinued as of 1 September 2024. From 1 September until 30 November 2024, only the provision of rental subsidies continued for beneficiaries who were already receiving rental subsidies. A total of 47,753 BIPs had enrolled into HELIOS since 2019. Of those, 24,509 individuals benefited from the project's rental subsidies program at some point between 2019 and 2024. Following the termination of the projects, thousands of BIPs faced increased risks of homelessness, in addition to all those not meeting the strict eligibility criteria of the project. There are limited shelter options for homeless people in Greece, and these require an active AMKA (Social Security Number) to undergo the necessary medical screenings. However, since 1 April 2024, recognised refugees must be employed for their AMKA to be activated.*

□ *Limited access to rights due to issues obtaining a Social Security Number: access to multiple rights is severely hindered by obstacles encountered by BIPs to activate their AMKA (Social Security Number). Indeed, an active AMKA is required to access homeless shelters, receive social welfare benefits, and access healthcare. But, to activate their AMKA, BIPs are required to present: a valid travel document, a valid residence permit, and, from 1 April 2024, proof of employment or self-employment. This automatically excludes all BIPs who are not yet working or cannot work due to their health condition.” (p. 25)*

Residence Permit

“Until the issuance of their residence permits, beneficiaries keep their asylum applicant card and are considered as asylum applicants by ERGANI (EPFANH) –the Information System of the Ministry of Employment. In practice, this means that pending the receipt of their ADET, beneficiaries do not have full access to the labour market, as per their rights, but instead face the same limited access/restrictions faced by applicants of international protection (i.e. no possibility to engage in independent economic activity, and, if status recognition takes place in less than two months from the lodging of their asylum application, no access to the labour market until the two months have lapsed).

After delivery of the residence permit (A.Δ.E.T), the Asylum Service notifies the Electronic Governance of Social Security S.A. (ΗΔΙΚΑ Α.Ε.) to deactivate the Provisional Foreigner's Insurance and Health Care Number for asylum applicants (ΠΑΑΥΠΑ). Along with the delivery of the residence permit, the Asylum Service is obliged to inform beneficiaries of international protection that they are henceforth eligible to acquire a social security number (ΑΜΚΑ) and that they must take the legally required steps to issue it within one (1) month. In practice, due to delays linked with the electronic system of ΗΔΙΚΑ, beneficiaries have no access to health care for many months until their ΑΜΚΑ number is activated.” (p. 235-236)

Housing

“ administrative and bureaucratic barriers, gaps in state-led actions aimed at addressing the particular housing challenges faced by beneficiaries of international protection, non-effective implementation of the law, and the impact of the economic crisis, coupled with the severe limitations of (social) housing policies, prevent international protection holders from enjoying their rights.

The measure in Article 109(1) Asylum Code on the immediate termination of the material reception conditions of Article 1(h) Asylum Code to residents in the accommodation facilities of Article 8(4) of L. 4375/2016, under the Reception and Identification Service, who are recognised as beneficiaries of international protection, as well as the thirty (30) day period from the notification of the decision on their departure from these accommodation facilities, continues to entail an immediate and serious risk of exposing thousands of beneficiaries to conditions of material deprivation and destitution, without access to basic means of subsistence and without the necessary legal documents to start their integration, in violation of their fundamental rights.” (p. 257)

“In any case, if the beneficiaries of international protection wish to rent a house, it is stressed that “housing prices in Greece have risen sharply in recent years, partly due to purchases by foreign investors. This has significantly increased the tightness of the housing market, especially in urban areas. [...] A large proportion of beneficiaries of international protection are therefore experiencing substantial difficulty in finding permanent shelter.”

There is limited accommodation for homeless people in Greece and no shelters are dedicated to recognised refugees or beneficiaries of subsidiary protection. There is no provision for financial support for living costs. In Athens, for example, there are only seven public shelters for homeless people, including Greek citizens and third-country nationals lawfully on the territory. At these shelters, beneficiaries of international protection can apply for accommodation, but it is extremely difficult to be admitted given that these shelters are always overcrowded, have a long waiting list since they are constantly receiving new applications for housing and most of the time, the language barrier arises, excluding them from their admission. For example, Multi-Purpose Centre of the Centre for Reception and Solidarity of Athens Municipality (KYADA) only accepts Greek or English speakers due to a lack of interpretation services and does not admit families¹⁴⁷⁹ or single women.

Furthermore, it has to be noted that, in order to be admitted to these shelters, they must first undergo medical examinations to ensure that they are free of communicable diseases. An active ΑΜΚΑ is required for these examinations. From 1 April 2024, recognised refugees will have to be employed in order for their ΑΜΚΑ to be activated.

In GCR's experience, those in need of shelter who lack the financial resources to rent a house remain homeless or reside in abandoned houses or overcrowded apartments, which are on many occasions sublet. This is confirmed by the study of Immigration Policy Lab, ETH Zurich, and UCL, commissioned by UNHCR and published in December 2023, according to which 44% of refugees are homeless.” (p. 259-260)

Return of beneficiaries of international protection :

“European states still pursue returns of recognised refugees to Greece on the ground that they can enjoy the rights attached to their granted status. However, the following problems are recorded: (a) no information is provided to recognised refugees upon their arrival in Greece, and (b) no state-run integration support is available to them.

Upon arrival at Athens International Airport, returnees – beneficiaries of international protection – are provided only with a police note (υπηρεσιακό σημείωμα) written in Greek, directing them to the Asylum Service. They have no information on how to renew or re-issue their residence permits (ΑΔΕΤs) and their travel documents. As explained above, they do not have access to any social right in practice (social welfare, employment, health care, housing), since, in the majority of cases, they do not hold valid identification documents.” (p. 260)

Social welfare :

“A major development in 2024 was the hindrance of access to all social benefits, since the activation of the Social Security Number (AMKA) required for these benefits, depends on the existence of a valid employment contract or self-employment. It is stressed that beneficiaries of international protection, who cannot work due to their health condition, are excluded from access to the social assistance system in violation of Article 29 Asylum Code, as the possession of an active AMKA is necessary for access to the benefits of the Organisation of Welfare Benefits and Social Solidarity (OPEKA) (See Healthcare)” (p. 264)

Health care :

“administrative obstacles with regard to the issuance of a Social Security Number (AMKA) also impede access to health care.

(...) Contrary to what is stipulated in the law, beneficiaries of international protection cannot activate their AMKA under the same conditions as Greek citizens. Specifically, in Article 6(5) of the aforementioned JMD, as supporting documents for activation of the AMKA for beneficiaries of international protection are required cumulatively and not separately (a) a valid passport of a third country or a valid travel document and (b) a valid residence title in the country with the right of access to the labour market and (c) proof of residence in the country. As proof of residence in the country, it is mandatory to also submit a certificate 267 of employment from an employer or an employment contract uploaded in the Information System of the Ministry of Employment (ERGANI) or a certificate of commencement of self – employment by the competent Tax Office.

On 01.04.2024, the Circular no. Φ80320/25192/01.04.2024 on the JMD was issued. The competent authorities, on the basis of the above-mentioned JMD and the Circular, require the cumulative submission of the above documents for the activation of the AMKA, making access to public health and medical care dependent in reality on the possession of a travel document and the existence of an active employment relationship/self-employment.

The requirement for all beneficiaries of international protection to submit a certificate of employment from an employer or an employment contract uploaded in ERGANI or a self-employment certificate by the competent Tax Office for the activation of the AMKA, automatically excludes from access to public health care those beneficiaries of international protection who are not yet working or cannot work due to their health condition.

As noted in a 21 November 2024 letter of the active Director-General of Migration and Home Affairs to competent Greek Ministers, “the new provisions of the law on the AMKA activation set additional requirements (e.g., having an employment contract) for beneficiaries of international protection and legally residing third-country nationals in comparison to Greek citizens. This provision hinders the effective access to the healthcare system by beneficiaries of international protection and legally residing third country nationals, and is particularly worrying for persons with disabilities who are unable to work.”
(...)

Furthermore, according to the aforementioned JMD, the issuance of AMKA is conditional upon possession of a “valid residence title in the country with labour market access”. The requirement of a “valid” residence permit creates substantial obstacles, given that AMKA is deactivated upon (a) interruption of lawful residence in the country; or (b) interruption of access to the labour market; or (c) interruption of actual residence in the country, except for minor beneficiaries; or (d) deactivation of A.M.K.A. of the directly insured person, in the case of indirectly insured persons adults or minors. “Specifically as regards deactivation due to non-legal residence in the country, [deactivation] shall automatically take place on the day following the expiry of validity of the residence title, in the absence of renewal, extension or withdrawal of the status of international or temporary protection”. (...) (p. 266-267)

“As of 1 July 2022, it is impossible for private doctors to prescribe the uninsured patients under Article 38 Law 4865/2021, 1535 in conjunction with Ministerial Decision (M.D) 30268/30-05-2022. (...)

As of March 2023, the “Evangelismos” General Hospital of Athens, the “Aiginio” Hospital and “Dromokaitio” Psychiatric Hospital of Athens had no interpreters. Conversely, the “Dafni” Psychiatric Hospital of Athens only had interpretation for

Arabic and the “Alexandra” General Hospital of Athens covered Arabic, Farsi, French and Lingala. Thus, access to health care is extremely difficult for beneficiaries of international protection.

According to a survey conducted by UNHCR from July 2022 until June 2023 with 424 beneficiaries of international protection “[t]wenty-nine per cent of respondents had difficulty accessing healthcare because of language barriers, challenges to securing appointments and lack of information on the national health care

system”, while the number of households that have at least one member with specific needs is 36%. Chronic illnesses, mental health issues and physical disabilities are the top three reported vulnerabilities.” (p. 268)

Deuxième branche : Motivation de la décision

La décision ne contient aucune analyse de la crainte de l'article 3 CEDH sous l'angle de la situation médicale du requérant, alors que différents documents ont été déposés dans le cadre de sa demande d'asile et l'OE était informée de cette situation. D'autre part, il ressort des informations objectives qu'il y a des risques de traitement inhumains et dégradants en cas de retour en Grèce.

Le requérant observe que le Conseil d'Etat, dans un arrêt n°253.942 du 9 juin 2022, a estimé que : « [...] l'adoption d'un ordre de quitter le territoire, sur la base de l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, n'implique pas seulement le constat par l'autorité administrative d'une situation, en l'occurrence le fait que le requérant « demeure dans le Royaume au-delà du délai autorisé par le visa ou l'autorisation tenant lieu de visa apposée sur son passeport ou sur le titre de séjour en tenant lieu », pour en tirer des conséquences de droit.

L'autorité doit également veiller lors de la prise d'un [...] [ordre de quitter le territoire] à respecter les droits fondamentaux de la personne concernée, comme le prescrit l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980. L'obligation de motivation formelle d'un acte administratif requiert d'exposer les motifs de fait et de droit qui le fondent.

Dès lors que l'autorité doit notamment avoir égard, lors de l'adoption d'un ordre de quitter le territoire, au respect des droits fondamentaux de l'étranger, il lui appartient donc d'expliquer comment elle a respecté les exigences de l'article 3 CEDH en tenant compte notamment du fait qu'il ne sera pas persécuté en cas de retour dans son pays d'origine.

Dès lors qu'un ordre de quitter le territoire a une portée juridique propre et distincte d'une décision de séjour, cet ordre doit faire l'objet d'une motivation spécifique et la circonstance que la partie adverse, ne la dispense pas de motiver l'ordre de quitter le territoire eu égard à la portée qu'a cette mesure ».

Le Conseil d'état a également précisé que lors de la prise d'un OQT, l'OE doit s'assurer que l'exécution de cette décision d'éloignement respecte l'article 3 de la Convention (arrêt du 28 septembre 2017, no 239.259 ; arrêt du 8 février 2018, no 240.691 ; arrêts du 29 mai 2018, nos 241.623 et 241.625).

Dans l'arrêt CEDH, arrêt M.A. c. Belgique, 27 octobre 2020, la Cour européenne des droits de l'homme a également rappelé le caractère absolu offert par l'article 3 CEDH. Cet article interdit, de manière absolue, qu'une personne soit soumise à la torture ainsi qu'à des peines ou traitements inhumains ou dégradants. Cela implique qu'aucun État ne peut renvoyer un étranger vers un pays où il existe un risque réel qu'il y subisse de tels mauvais traitements.

Cela correspond au principe de non-refoulement garanti par l'article 33 de la Convention de Genève du 28 juillet 1951 relative au statut de réfugié. Ce principe est également repris, notamment à l'article 5 de la Directive 2008/115/CE (Directive Retour), qui impose aux États membres de respecter le principe de non-refoulement lorsqu'ils mettent en œuvre cette directive. Le principe de non-refoulement est également repris dans d'autres dispositions telles que l'article 4 et l'article 19, paragraphe 2, de la Charte des droits fondamentaux de l'UE (interdisant les traitements inhumains et dégradants à l'instar de ce que l'article 3 de la CEDH prévoit).

Cet arrêt précise également que « 104. Eu égard à ce qui précède, la Cour est d'avis que l'évaluation faite par l'OE – sans égard à la situation générale au Soudan et sur base des seuls éléments fournis par le requérant – sur laquelle s'appuie le Gouvernement pour dire qu'il n'existait pas de risque réel en cas d'éloignement au Soudan ne saurait passer pour un examen préalable suffisant des risques encourus au regard de l'article 3 de la Convention. »

En d'autre terme, l'évaluation faite par l'Office des étrangers – sans avoir égard à la situation générale au Soudan et sur base des seuls éléments fournis par le requérant – qui soutient qu'il n'existait pas de risque réel en cas d'éloignement vers le Soudan ne constitue pas un examen préalable suffisant des risques encourus au regard de l'article 3 de la CEDH.

Cette jurisprudence s'applique également au cas présent dans le sens où aucune analyse n'a été faite concernant les craintes de retour en Grèce (d'un point de vue médicale), alors qu'elles ont été invoquées par le requérant et que des documents probants ont été déposées.

L'ordre de quitter le territoire a une portée distincte, ce qui lui confère sans conteste également une portée juridique propre et distincte de celle des précédentes décisions déjà adoptées à son égard.

En l'occurrence, alors que la partie défenderesse était dûment informée de la situation médicale, force est de constater qu'elle indique que le requérant n'a rien dit concernant sa situation médicale sans faire d'analyse de la violation de l'article 3 CEDH.

Ce faisant, par cette motivation, il doit être constaté que la partie défenderesse n'expose pas à suffisance « comment elle a respecté les exigences de l'article 3 CEDH au regard des éléments dont elle avait connaissance, et eu égard à la portée de l'acte attaqué.

Cet examen et l'évaluation du risque doivent être menés avant de procéder à une identification par les autorités du pays d'origine.

Troisième branche : Menace pour l'ordre public

Il convient de constater que la partie défenderesse n'opère pas une analyse minutieuse et actuelle, et ne motive pas sa position à suffisance contre la menace du requérant par rapport à l'ordre public.

La partie défenderesse ne motive pas dûment la menace, ni, a fortiori, son actualité.

La Cour de Justice de l'Union Européenne (CJUE) a déjà souligné dans son arrêt du 8 décembre 2011, Ziebell (C-371/08, EU:C:2011:809, points 82 et 83), que l'adoption d'une mesure d'éloignement à l'égard d'un ressortissant d'un État tiers ne saurait être ordonnée automatiquement à la suite d'une condamnation pénale, mais nécessite une appréciation au cas par cas.

L'arrêt Z Zh du 11.06.2015 (Aff. C-554/13), la CJUE rappelait les principes applicables et les critères que la juridiction nationale doit prendre en compte pour déterminer l'existence d'un « danger pour l'ordre public » dans le cadre de la directive 2008/115 :

« 50 Partant, il y a lieu de considérer qu'un État membre est tenu d'apprécier la notion de « danger pour l'ordre public », au sens de l'article 7, paragraphe 4, de la directive 2008/115, au cas par cas, afin de vérifier si le comportement personnel du ressortissant d'un pays tiers concerné constitue un danger réel et actuel pour l'ordre public. Lorsqu'il s'appuie sur une pratique générale ou une quelconque présomption afin de constater un tel danger, sans qu'il soit dûment tenu compte du comportement personnel du ressortissant et du danger que ce comportement représente pour l'ordre public, un État membre méconnaît les exigences découlant d'un examen individuel du cas en cause et du principe de proportionnalité. Il en résulte que le fait qu'un ressortissant d'un pays tiers est soupçonné d'avoir commis un acte punissable qualifié de délit ou de crime en droit national ou a fait l'objet d'une condamnation pénale pour un tel acte ne saurait, à lui seul, justifier que ce ressortissant soit considéré comme constituant un danger pour l'ordre public au sens de l'article 7, paragraphe 4, de la directive 2008/115. »

Dans l'arrêt Lopez Pastuzano rendu le 7 décembre 2017 (C-636/16), la CJUE a insisté sur le fait que :

« une décision d'éloignement ne peut pas être adoptée à l'encontre d'un ressortissant d'un État tiers, résident de longue durée, pour le seul motif qu'il a été condamné à une peine privative de liberté supérieure à un an. »

L'« actualité » empêche qu'il soit uniquement fait référence à des éléments tenant à une condamnation passée. Il doit être établi, motivation pertinente à l'appui, que cela prévaut encore aujourd'hui et pour le futur (CJUE Aff. jointes C-482/01 et C-493/01, Orfanopoulos et Oliveri, points 82 et 100 ; CJUE Aff. C-50/06, Commission/Pays-Bas, points 42 à 45).

Conformément à la jurisprudence européenne, la notion d'ordre public « suppose, en tout état de cause, l'existence, en dehors du trouble pour l'ordre social que constitue toute infraction à la loi, d'une menace réelle, actuelle et suffisamment grave, affectant un intérêt fondamental de la société » (Projet de loi modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers afin de renforcer la protection de l'ordre public et de la sécurité nationale, Exposé des motifs, Doc. parl., Ch. repr., sess.ord. 2016-2017, n°2215/001, p. 20).

Il importe dès lors à l'autorité de démontrer que, par son comportement personnel, l'intéressé constitue une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société.

La partie défenderesse n'a fait aucune analyse individuelle de la situation du requérant.

Le requérant n'a jamais été poursuivi ni condamné par une juridiction pénale. Il est actuellement demandeur d'asile en Belgique, et bénéficie d'un suivi psychologique.

Le principe de proportionnalité impose en effet que la situation personnelle et l'ensemble des circonstances pertinentes soient prises en considération. Or, il ne ressort à aucun moment du dossier administratif que ces éléments aient été examinés. Le recours au motif d'ordre public apparaît dès lors disproportionné et dépourvu de fondement réel.

La décision contestée n'est par ailleurs pas valablement motivée. Elle se réfère à un procès-verbal, lequel n'est pas repris au dossier administratif et ne tient aucunement compte de la situation individuelle du requérant. Il est également fait mention d'un PV pour des coups et violences volontaires, rien ne ressort du dossier administratif à cet égard.

A la lecture du dossier administratif, il ressort également que le requérant n'a pas pu être entendu de manière adéquate, car aucune audition avec un interprète n'est reprise dans le dossier administratif.

La décision n'est donc pas compréhensible pour l'intéressé et ne satisfait pas à l'exigence légale de motivation. En réalité, il n'est fait état que d'un seul procès-verbal, relatif à la possession d'un spray au poivre, et aucun autre élément probant n'est produit dans le dossier.

La motivation de l'Office des étrangers se limite à mentionner un échange de mail entre la de la zone de police Bruxelles-Capitale Ixelles et le procureur du Roi, daté du 4 septembre 2025, aurait constaté un flagrant délit de port d'armes et que, selon les mêmes informations policières, un procès-verbal aurait déjà été établi pour des faits de coups et blessures volontaires. Le rapport fait également état d'un prétendu comportement violent du requérant lors de manifestations, tant à l'égard d'autres manifestants que des forces de l'ordre.

Sur la base de ce qui précède, la partie adverse n'a pas démontré la prétendue actualité de la menace que représenterait le requérant. Il n'a pas non plus été pris en considération sa situation individuelle comme son arrivée en Belgique en tant que MENA, sa longue présence en Belgique, sa situation de santé, ..

Au vu de l'ensemble de ces éléments, force est de constater que la partie défenderesse n'a pas dûment analysé la situation du requérant et les éléments en présence, a manifestement mal apprécié la menace qu'elle lui impute et son caractère actuel, n'a pas procédé à la mise en balance qui s'impose, a pris une décision disproportionnée et mal motivée, qu'elle a méconnu son devoir de minutie, et que les griefs repris dans le résumé du moyen sont fondés.

Dès lors, le moyen est fondé."

3.2.1. Het tweede middel is integraal gericht tegen het inreisverbod. De verzoekende partij voert de schending aan van de artikelen 3, 8, en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 6, 41, 47, en 48 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 7, 62, 74/11, en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het hoorrecht, en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar tweede middel als volgt toe:

"Premièrement, l'IE de trois ans est motivé sur le pied de l'article 74/11, par 1er, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980 au motif qu'aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire. Or, au regard de ce qui est développé supra, dès lors que la réduction du délai est illégale au vu de sa situation médicale, l'interdiction d'entrée prise sur le pied de l'article 74/11 est illégale. Il n'apparaît pas que dans le cadre de l'opportunité de l'adoption d'une interdiction d'entrée, la partie adverse ait voulu considérer un motif comme étant subsidiaire à l'autre ou surabondant, dès lors que la motivation factuelle n'est pas distincte des motifs juridiques, de sorte que l'illégalité de ce motif suffit à entraîner l'annulation de la décision.

Deuxièmement, la partie adverse est tenue de prendre en considération la vie privée du requérant ainsi que sa situation médicale avant toute prise de décision de renvoi conformément à l'article 74/13 de la loi du 15.12.1980 et aux articles 3 et 8 de la CEDH.

Il ressort clairement du dossier administratif, des déclarations du requérant dans le cadre de qu'il souffre de différents problèmes de santé comme cela ressort des arguments et explications données supra.

Troisièmement, aucune analyse n'a été faite quant à l'actualité de la crainte et de la menace pour l'ordre public comme cela est développé dans la troisième branche. Le requérant se réfère à son argument.

Et enfin, pour les mêmes motifs qu'invoqué à l'encontre de l'OQT, l'IE est illégal au regard des articles 3, 13 et 8 de la CEDH, ce que la partie adverse aurait du savoir si elle avait procédé à une analyse minutieuse du dossier administratif. Le requérant se réfère à son argumentation cidessus selon laquelle il existe des obstacles insurmontables à la poursuite de son droit à une vie digne et l'absence de traitements inhumains et dégradants, en cas de retour en Grèce.

Partant l'interdiction d'entrée est illégale et il convient de l'annuler."

Gelet op de samenhang tussen beide middelen worden ze samen behandeld.

3.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen toont aan dat beide beslissingen melding maken van de rechtsgrond die er aan ten grondslag ligt en dat beide beslissingen bovendien ook de feitelijke gegevens vermelden die deze grondslag rechtvaardigen.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Waar de verzoekende partij de motieven van bestreden beslissingen inhoudelijk betwist voert zij eigenlijk de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij voert ook de schending aan van artikel 13 van het EVRM, van de artikelen 6, 41, 47, en 48 van het Handvest, van de artikelen 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, en van het hoorrecht, maar zij zet op geen enkele concrete wijze uiteen waarom of op welke wijze de tweede bestreden beslissing deze bepalingen en beginselen zou schenden. Dit onderdeel van het tweede middel is niet ontvankelijk.

In een eerste onderdeel van het eerste middel stelt de verzoekende partij wat betreft haar medische situatie dat zij in het kader van haar verzoek om internationale bescherming meerdere elementen heeft aangehaald

die haar kwetsbaarheid aantonen alsook het feit dat zij medisch wordt opgevolgd. De verwerende partij was dus volgens de verzoekende partij van deze elementen op de hoogte. De verzoekende partij legde immers stukken daarover neer tijdens haar verzoek om internationale bescherming. Toch motiveert de verwerende partij volgens de verzoekende partij niet over haar medische situatie en de gevolgen die een terugkeer naar Griekenland heeft op haar gezondheid. Volgens de verzoekende partij is het zeer moeilijk voor verzoekers om internationale bescherming om in Griekeland aangepaste medische opvolging te krijgen. De verzoekende partij verwijst naar verschillende algemene rapporten.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat zowel de Dienst Vreemdelingenzaken, als de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen heeft vastgesteld dat de verzoekende partij geen procedurele noden heeft. Uit het Dublin verhoor van de verzoekende partij valt af te leiden dat zij verklaarde dat zij het psychologisch zwaar heeft. De beslissing van de Commissaris-generaal motiveert zeer expliciet aangaande deze verklaring. In deze beslissing wordt vooreerst aangegeven dat de verzoekende partij ook in Griekenland toegang heeft tot de medische zorg en verder dat de verzoekende partij geen bijzondere kwetsbaarheid vertoont. Betreffende de psychologische problemen wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij in België slechts eenmalig naar de psycholoog is geweest en de begeleiding uit eigen beweging heeft stopgezet. De verzoekende partij heeft geen beroep ingesteld tegen deze beslissing. Verder blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij op 5 september 2025 door de centrumarts werd onderzocht en geschikt werd verklaard om in het centrum te verblijven en om te reizen. Van medische problemen (eventueel psychologische problemen) wordt helemaal geen gewag gemaakt. Ook op 8 oktober 2025 werd de verzoekende partij onderzocht door een centrumarts en weer kwam deze arts tot de bevinding dat de verzoekende partij geschikt is om in het centrum te verblijven en om te reizen.

De verzoekende partij kan aldus niet gevolgd worden waar zij stelt een kwetsbaar profiel te hebben dat duidelijk uit de stukken van het administratief dossier zou blijken. Zij brengt geen enkel concreet gegeven aan waaruit deze kwetsbaarheid zou blijken en maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij haar beslissing niet zorgvuldig zou hebben genomen of bepaalde stukken van het dossier miskend zou hebben.

In zoverre zij thans citeert uit verschillende rapporten, lijkt zij alsnog de motieven van de beslissing van de Commissaris-generaal te willen weerleggen. In dit verband dient te worden vastgesteld dat zij de beroepstermijn tegen deze beslissing heeft laten verlopen en dat zij niet middels huidig beroep, alsnog een beroep kan laten gelden tegen deze beslissing. Hoe dan ook maakt de verzoekende partij helemaal niet aannemelijk dat zij medische problemen heeft en is de verwijzing naar deze rapporten dan ook niet dienstig.

In een tweede onderdeel van het middel stelt verzoeker dat er een gevaar is voor een schending van artikel 3 van het EVRM in het geval van een terugkeer naar Griekenland.

Het betoog van de verzoekende partij dienaangaande is niet ernstig. Zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier heeft de verzoekende partij geopteerd voor een vrijwillige terugkeer naar Griekenland. Zij ondertekende immers een vrijwillige vertrekverklaring op 16 oktober 2025. Deze handeling staat haaks op haar betoog dat zij vreest voor een schending van artikel 3 van het EVRM. Bovendien werd de schending van artikel 3 van het EVRM reeds onderzocht in de beslissing van de Commissaris-generaal van de recente beslissing van 1 september 2025. De verzoekende partij liet na om hiertegen een beroep in te dienen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

In een derde onderdeel van haar middel van haar middel gaat de verzoekende partij in op de schending van de openbare orde. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij het gevaar noch de actualiteit ervan afdoende motiveert. Volgens de verzoekende partij moet de verwerende partij aantonen dat haar persoonlijk gedrag een reëel, actueel, en voldoende ernstig gevaar uitmaakt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Volgens de verzoekende partij heeft de verwerende partij geen enkele individuele analyse van de situatie van de verzoekende partij gemaakt. Bovendien stelt de verzoekende partij dat zij nooit strafrechtelijk werd vervolgd of veroordeeld. De bestreden beslissing verwijst naar een proces-verbaal dat zich niet in het administratief dossier bevindt. Er wordt volgens de verzoekende partij ook verwezen naar een PV voor slagen en verwondingen, maar dit blijkt volgens de verzoekende partij nergens uit het administratief dossier.

Het bevel om het grondgebied te verlaten bevat onder meer de volgende motieven:

“ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van Brussel Hoofdstad Elsene op 04.09.2025 werd betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van verboden wapendracht.

Volgens informatie verkregen van dezelfde politiezone werd lastens betrokkene al eerder een proces-verbaal opgesteld omwille van feiten van opzettelijke slagen en verwondingen. Volgens dezelfde ontvangen informatie vertoont betrokkene een gewelddadig gedrag, en twijfelt hij niet om geweld te gebruiken tijdens manifestaties, zowel naar medemanifestanten als naar de ordediensten toe. Gezien de maatschappelijke impact en ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

Vooreerst merkt de Raad op dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet enkel werd getroffen omwille van het feit dat de verzoekende partij geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Zo stelt het bevel om het grondgebied te verlaten ook:

“Artikel 7, alinea 1:

□ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel”

Dit motief wordt niet betwist door de verzoekende partij en volstaat reeds om het bevel om het grondgebied te schragen.

Specifiek wat de openbare orde betreft blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat er op 1 september 2025 een e-mail werd gestuurd aan de Dienst Vreemdelingenzaken door de politie Brussel met volgende vermelding:

“Demandeur d’asile depuis le 11/12/2024.

Prends de plus en plus de place dans les manifestations par son comportement violent.

N’hésite pas user de violence, aussi bien envers d’autres participants de la manifestation, qu’envers nos services les passants.

Grimpe régulièrement sur le mobilier urbains (grues, statues, monuments)

Fait l’objet du procès-verbal suivant :

BR.43.LL.074296/2025”

Vrije vertaling:

“Asielzoeker sinds 11/12/2024.

Neemt door zijn gewelddadig gedrag steeds meer ruimte in tijdens manifestaties. Schroomt niet om geweld te gebruiken, zowel tegen andere deelnemers aan de manifestatie als tegen onze diensten en voorbijgangers.

Klimt regelmatig op stedelijk meubilair (kranen, standbeelden, monumenten).

Is het voorwerp van het volgende proces-verbaal:

BR.43.LL.074296/2025”

Verder bevindt zich in het administratief dossier ook nog volgende stuk van de politie van Brussel daterend van 17 september 2025:

“1. BR.92.LL.074242/2025, dd 23/07/2025

Escalader les clôtures, grimper aux arbres, poteaux, constructions ou installations quelconques. Après avoir manifesté à la bourse, un cortège sauvage s’est formé et a déambulé dans les rues touristiques du quartier Sainte-Catherine. Ce cortège s’est arrêté sur la place Sainte-Catherine, devant l’église et a continué de façon statique. A. (...) a alors escaladé la grille de l’église. Il en a également escaladé la façade. Malgré que ce soit le seul fait du genre qui a été verbalisé, il ne s’agit pas d’un fait unique de sa part.

2) BR.43.LL.074296/2025, dd 20/07/2025 Coups et blessures volontaires Lors de la manifestation quotidienne à la Bourse, un passant exprime son désaccord avec certains propos tenus (ex. Intifada) par les manifestants. Un discussion s’en suit et plusieurs participants à la manifestation invite le passant, sans violence, à quitter les lieux. C’est à ce moment que A. (...) accourt à pleine vitesse, saute les pieds en avant, et vient heurter avec ses pieds joints le torse du passant, qui tombe au sol. A. (...) tombe également, se relève et revient à la charge. Les autres participants s’interpose ainsi que nos collègues présent sur place. La victime prend la fuite et ira se réfugier au commissariat, tandis que A. (...) se cache dans la foule. Il ne sera identifié que trois jours plus tard, lors des faits d’escalade cités supra. Ces faits ont été filmés et repartagé de nombreuses fois sur les réseaux sociaux. 3. BR.43.LL.087024/2025,

dd 30/08/2025 Coups et blessures volontaires Lors de la manifestation quotidienne à la Bourse, un vive altercation verbale a lieu entre une des meneuse du groupe (dame belge) et un autre particulier extérieur à la manifestation. Le particulier est contraint, vu l’agressivité de cette dame, de reculer de plusieurs mètres. Une dizaine de palestiniens, qui se trouvaient sur les marches de la Bourse, voient la scène et s’en rapproche en courant. A. (...) fait partie de ces palestiniens. Il est retenu dans sa course par d’autres participants, tentant de calmer la situation. Finalement A. (...) arrive à hauteur du particulier, qui se trouve entre temps déjà au sol

suite à des coups reçus par d'autres palestiniens. A. (...) lui assène alors plusieurs coups de pieds avant de prendre la fuite et de se réfugier au milieu de la foule. Ces faits ont été filmés.

4) BR.36.LL.088803/2025, dd 04/09/2025 Détention illégale d'arme blanche ou non à feu prohibée Le jours de son arrestation pour séjour illégal, A. (...) était en possession d'un pepperspray. Les faits repris ci-dessus ne reflètent qu'en partie l'attitude provocante et agressive de A. (...). Lors des nombreuses marches sauvages faites après les manifestations à la Bourse, et autres, il fait partie de ceux se trouvant à chaque fois à l'avant plan pour venir provoquer les forces de l'ordre."

Vrije vertaling :

"BR.92.LL.074242/2025, d.d. 23/07/2025

Over hekken klimmen, in bomen, op palen, constructies of om het even welke installaties klimmen.

Na een manifestatie aan de Beurs vormde zich een wilde stoet die door de toeristische straten van de Sint-Katelijnwijk trok.

Deze stoet hield halt op het Sint-Katelijneplein, voor de kerk, en zette de manifestatie daar op statische wijze voort.

A. (...) klom vervolgens op het hek van de kerk. Hij klom ook op de gevel ervan.

Hoewel dit het enige feit van die aard is dat werd geverbaliseerd, betreft het geen eenmalig feit van zijnentwege.

BR.43.LL.074296/2025, d.d. 20/07/2025

Opzettelijke slagen en verwondingen.

Tijdens de dagelijkse manifestatie aan de Beurs uit een voorbijganger zijn ongenoegen over bepaalde uitspraken (bv. "Intifada") van de manifestanten. Er ontstaat een discussie en verschillende deelnemers aan de manifestatie verzoeken de voorbijganger, zonder geweld, om de plaats te verlaten.

Op dat moment komt A. (...) aangelopen op volle snelheid, springt met beide voeten vooruit en raakt met gestrekte, samengevoegde voeten de borstkas van de voorbijganger, die op de grond valt.

A. (...) valt eveneens, staat weer op en gaat opnieuw in de aanval.

Andere deelnemers en onze ter plaatse aanwezige collega's komen tussenbeide. Het slachtoffer vlucht en zoekt toevlucht in het commissariaat, terwijl A. (...) zich in de menigte verschuilt.

Hij wordt pas drie dagen later geïdentificeerd, naar aanleiding van de hierboven vermelde klimfeiten.

Deze feiten werden gefilmd en talrijke keren gedeeld op sociale media.

BR.43.LL.087024/2025, d.d. 30/08/2025

Opzettelijke slagen en verwondingen.

Tijdens de dagelijkse manifestatie aan de Beurs vindt een hevige verbale woordenwisseling plaats tussen een van de leidsters van de groep (Belgische dame) en een andere persoon die niet tot de manifestatie behoort. Door de agressiviteit van deze dame wordt deze persoon gedwongen meerdere meters achteruit te wijken.

Een tiental Palestijnen, die zich op de trappen van de Beurs bevonden, zien het tafereel en lopen ernaartoe.

A. (...) maakt deel uit van deze groep. Hij wordt tijdens zijn aanloop tegengehouden door andere deelnemers die de situatie trachten te kalmeren.

Uiteindelijk bereikt A. (...) de betrokken persoon, die inmiddels al op de grond ligt ten gevolge van slagen door andere Palestijnen.

A. (...) dient hem vervolgens meerdere schoppen toe voordat hij de vlucht neemt en zich in de menigte verschuilt.

Deze feiten werden gefilmd.

BR.36.LL.088803/2025, d.d. 04/09/2025

Onwettig bezit van een verboden wapen (niet-vuurwapen).

Op de dag van zijn arrestatie wegens illegaal verblijf was A. (...) in het bezit van een pepperspray.

De hierboven vermelde feiten weerspiegelen slechts gedeeltelijk de provocerende en agressieve houding van A. (...).

Tijdens de talrijke wilde marsen na de manifestaties aan de Beurs en andere plaatsen behoort hij telkens tot degenen die zich op de voorgrond bevinden om de ordediensten te provoceren."

Aldus blijkt de motivering van de bestreden beslissing haar grondslag te vinden in de stukken van het administratief dossier. De verzoekende partij kan bezwaarlijk voorhouden dat deze informatie niet actueel is, gelet op de data van de vastgestelde feiten (een maand tot 3 maanden voor de bestreden beslissing).

Waar de verzoekende partij wijst op het vermoeden van onschuld en benadrukt dat hij nog niet werd veroordeeld, wordt erop gewezen dat hoewel het vermoeden van onschuld een belangrijk rechtsbeginsel is in het Belgische recht, evenwel niet blijkt dat de gemachtigde dit vermoeden van onschuld daadwerkelijk heeft miskend door het nemen van de eerste bestreden beslissing. Ook al werd de verzoekende partij nog niet

veroordeeld, dan nog verhindert dit niet dat de gemachtigde kan afleiden dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. De vaststellingen van de gemachtigde stemmen overeen met de stukken van het administratief dossier. De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de concrete vaststellingen waarop de gemachtigde zich heeft gesteund, niet in redelijkheid toelaten om te besluiten dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Het feit dat de verzoekende partij (nog) niet is veroordeeld verhindert niet dat de verwerende partij reeds maatregelen neemt op verblijfsrechtelijk vlak en het vermoeden van onschuld verhindert niet dat de verwerende partij bij de uitoefening van haar discretionaire beoordelingsbevoegdheid rekening houdt met feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf. RvS 11 juni 2015, nr. 231.531).

Het feit dat het proces-verbaal zelf niet in het administratief dossier werd opgenomen leidt niet tot de conclusie dat dient te worden aangenomen dat dit proces-verbaal niet zou bestaan en dat de vaststelling dat de verzoekende partij werd aangetroffen naar aanleiding van een politionele interventie niet correct zou zijn. Het bestaan van een proces-verbaal, waarvan het nummer bekend is, wordt door de politiediensten die het opstelden immers bevestigd. Tevens moet worden geuid dat het gegeven dat het proces-verbaal niet in het administratief dossier is opgenomen niet een gevolg is van een nalatigheid of het onzorgvuldig optreden van de verwerende partij. De politiediensten mogen immers geen afschrift van dit proces-verbaal overmaken aan de verwerende partij. Zij kunnen de verwerende partij slechts in kennis stellen van de inhoud van een proces-verbaal of een administratief verslag overmaken.

Waar de verzoekende partij nog stelt dat ze niet werd gehoord en dat zulks blijkt uit het administratief dossier, kan de Raad wel vaststellen dat de verzoekende partij te kennen gaf dat zij wenst gebruik te maken van het Arabisch. Eveneens uit de stukken blijkt dat er dan een tolk Arabisch werd aangesteld, doch de verzoekende partij stelde dit Arabisch niet te verstaan. Hoe dan ook werd zij op heterdaad betrapt en geeft zij thans ook niet aan wat zij dan wel had willen aanbrengen.

De Raad wijst erop dat het vervullen van de hoorplicht slechts zin heeft voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoekende partij opgelegde nadelige beslissing leiden indien de verzoekende partij bij het vervullen van haar hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de verwerende partij zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor de verzoekende partij minder nadelige beslissing te nemen.

Het is dus aan de verzoekende partij om aan te duiden dat zij de diensten van de verwerende partij informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op de bestreden beslissingen. In casu slaagt de verzoekende partij daar niet in.

Verder kan de verzoekende partij niet gevolgd worden waar zij stelt dat er niet gemotiveerd wordt waarom zij de openbare orde zou kunnen schaden. De verwerende partij verwijst niet enkel naar de feiten maar motiveert ook dat gelet op de ernst van de feiten, de maatschappelijke impact van de feiten en het gewelddadig gedrag van de verzoekende partij, zij van oordeel is dat de openbare orde kan worden geschaad door de verzoekende partij.

Het betoog van de verzoekende partij kan niet worden gevolgd.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet wettig zou zijn.

Het inreisverbod werd genomen op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan.

Artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, met inbegrip van, in voorkomend geval, het gebrek aan medewerking overeenkomstig de artikelen 74/22 en 74/23.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; (...)”

Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij inderdaad geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. De verzoekende partij betwist dit ook niet. De verzoekende partij betwist wel de wettigheid van de eerste bestreden beslissing en verwijst naar het middel dat zij uiteengezet heeft tegen het bevel om het grondgebied te verlaten maar aangezien de eerste bestreden beslissing niet onwettig werd bevonden, is dit argument eveneens niet ontvankelijk.

Uit het verslag vertrek van 5 november 2025 blijkt dat de verzoekende partij op die dag zonder verzet is vertrokken naar Athene. In het administratief dossier bevindt zich bovendien een door de verzoekende partij ondertekende verklaring van 16 oktober 2025 dat zij zo snel mogelijk wil vertrekken naar Griekenland. Het gaat dus om een verklaring van vrijwillig vertrek. De verzoekende partij voert in haar tweede middel ook de schending aan van haar privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, en verder van artikel 3 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarbij zij wijst op haar medische toestand.

Het inreisverbod bevat de volgende motieven wat betreft de medische toestand van de verzoekende partij:

“Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch bewijst hij medische problemen te hebben die een terugkeer naar Griekenland in de weg zouden staan. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11”

De Raad herhaalt dat de verzoekende partij op 16 oktober 2025 een verklaring van vrijwillig vertrek heeft ondertekend, waarbij zij heeft aangegeven dat zij zo snel mogelijk naar Griekenland wilde vertrekken. Verder bevindt zich in het administratief dossier ook een ‘medisch attest intake en verblijf’ van 8 oktober 2025 waarbij een arts vaststelde dat de verzoekende partij niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 van het EVRM. Daarnaast beperkt de verzoekende partij zich in haar eerste en tweede middel tot de loutere bewering dat zij lijdt aan een ziekte waarmee de verwerende partij volgens haar geen rekening heeft gehouden bij het nemen van het inreisverbod, maar de verzoekende partij maakt op geen enkele concrete wijze aannemelijk wat haar medische toestand dan wel concreet inhoudt. Zij maakt haar loutere bewering dan ook op geen enkele concrete wijze aannemelijk, evenmin als de schending van artikel 3 van het EVRM op dit punt. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze in het inreisverbod motiveerde dat zij niet bewijst medische problemen te hebben.

De verzoekende partij voert ook de schending aan van haar privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, maar zij brengt zelfs geen begin van bewijs bij van een dergelijk privéleven in België. Zij maakt een schending van haar privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM dan ook niet aannemelijk.

De verzoekende partij voert verder aan dat het inreisverbod niet afdoende gemotiveerd is voor wat betreft het gevaar dat de verzoekende partij zou uitmaken voor de openbare orde.

Betreffende de kritiek van de verzoeker over het motief dat hij de openbare orde kan schaden, wijst de Raad er vooreerst op dat de openbare orde-overwegingen niet hebben geleid tot een toepassing van artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat een inreisverbod van meer dan vijf jaar mogelijk maakt omwille van *“een ernstige bedreiging (...) voor de openbare orde of de nationale veiligheid”*. De Raad wijst erop dat de tweede bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, daar de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven waarbij hem geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan. De openbare orde-overwegingen vormen een verantwoording voor het feit dat werd gekozen voor de maximumtermijn van drie jaar, zoals bedoeld in artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zodat het betoog van de verzoeker uitsluitend in het licht van de motieven over de bepaling van de duurtijd van het inreisverbod dient te worden bekeken.

Uit de tweede bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij het gegeven dat de verzoeker door zijn gedrag geacht kan worden de openbare orde te kunnen schaden, in overweging heeft genomen voor de bepaling van de duur van het inreisverbod. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij probeert voor te houden blijkt uit de stukken van het administratief dossier bovendien dat zij wel degelijk het voorwerp was van verschillende PV's en zich schuldig maakte aan de feiten vermeld in de tweede bestreden beslissing. Dit blijkt immers uit de e-mail van de politiediensten van 27 september 2025 aan de diensten van de verwerende partij waaruit blijkt dat de verzoekende partij zich op 20 juli 2025, 23 juli 2025, 30 augustus 2025, en 4 september 2025 schuldig maakte aan verschillende feiten waarvoor telkens een PV werd opgesteld. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze oordeelde de verzoekende partij een inreisverbod met een duur van drie jaar op te leggen.

De verzoekende partij betwist overigens de overige motieven van de tweede bestreden beslissing niet, en zij blijven dan ook overeind.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie maart tweeduizend zesentwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU